

Vänsterpress om protesterna mot rasismen i USA – mitten av juni 2020

Massprotesterna mot det rasistiska polisvåldet i USA som utlöstes efter dödsmisshandeln av afroamerikanen George Floyd har fortsatt och spridits till stora delar av världen, inklusive Sverige.

Se även: [Vänsterpress om revolten i USA – början av juni 2020](#)

Martin Fahlgren 15/6 2020

Innehåll

Internationalen	1
<i>All solidaritet med Black Lives Matter! Nej till politikerhyckleriet!</i>	<i>1</i>
<i>”Vänd inte den pågående kampen ryggen!”</i>	<i>2</i>
Offensiv	3
<i>“No justice, no peace” – uppemot tiotusen mot rasism och repression i Stockholm.....</i>	<i>3</i>
<i>Black Lives Matter: Solidaritet och kamp.....</i>	<i>4</i>
<i>Massrörelse mot rasism sveper fram över USA</i>	<i>6</i>
Proletären.....	9
<i>Black Lives Matter och en förutsägbar svensk debatt</i>	<i>9</i>
<i>En amerikansk vår?</i>	<i>10</i>
Revolution	12
<i>Nödvändiga demonstrationer mot rasism och polisvåld</i>	<i>12</i>
<i>Black Lives Matter drog tusentals i Göteborg</i>	<i>15</i>
<i>USA: Reaktionens piska kuvar inte massorna</i>	<i>16</i>

Internationalen

All solidaritet med Black Lives Matter! Nej till politikerhyckleriet!

Socialistisk Politik (uttalande)

Internationalen 12/6 2020

Vreden mot polismord, övergrepp och rasism sprider sig över världen. Från de formliga upproren i USA till massprotester i storstäder världen runt, inte minst i Europa, i Paris, Berlin och London – även i Stockholm och Malmö - uttrycks avsky mot förtrycket och solidaritet med de förtryckta.

Men inte från den svenska regeringen, politiker och myndigheter. ”Osolidariskt”, kallade inrikesminister Mikael Damberg (S) på onsdagen i SVT demonstrationerna till stöd för Black Lives Matter. Att bryta mot smittskyddsregler kunde sprida coronaviruset, menade ministern, ja demonstranterna kunde rentav bli ansvariga för att gamla människor avlider!

Angreppet på solidaritetsmanifestationerna för Black Lives Matter skedde i precis samma ögonblick som regeringen upphävde reserestriktionerna inför sommaren, bland annat för besöksnäringarnas skull. Morgonen efter överbelastades bokningssidan för Gotlandsbåtarna. Många tusen människor kommer att återbefolka turistorter, fritidsanläggningar, restauranger och andra samlingsplatser, med ”viss risk för ökad smitta”. Och var och en som lever i svenska storstäder vet att människor redan samlas i mycket stort antal för att umgås.

Det skamliga i angreppet på solidariteten med Black Lives Matter skärps dessutom av regeringens och oppositionens eget politiska ansvar för de samhällsklyftor som under årtal tillåtits växa till avgrunder i det svenska samhället. Genom social nedrustning, omfördelning från fattig till rik och bortprioritering av fattiga områden har pandemin slagit allra hårdast mot just de samhällsgrupper som Black Lives Matter handlar om. Samma människor som under pandemin sköter de samhällsviktiga jobben och därmed varje dag utsätts för risken att smittas, medan mer privilegierade jobbar tryggt hemifrån bakom datorn.

Bland dem som våldsamt attackerades av polis efter veckans stora manifestation i Stockholm fanns unga människor från dessa fattiga områden. Att smutskastas av politiker och myndigheter för att vara ”osolidariska” är outhärdligt.

Nu väntar vi bara på att höra Dambergs fördömanden av protestvägen i USA och världen över liksom av Honkongstudenternas minnesmanifestation för offren vid Himmelska fridens torg för deras ”brist på solidaritet”.

Ordet solidaritet har en gång utgjort själva grundvalen för svensk arbetarrörelse, upprepat tusenfalt genom tiderna. Att det kan dras så skamlöst i smutsen av regeringens företrädare säger något om tillståndet hos landets politiska elit.

Alla samhällets solidariska krafter måste tvärtom i varje sammanhang sluta upp bakom stödet för Black Lives Matter och hjälpas åt att finna de bästa formerna.

Stoppa smutskastningen av solidaritetsrörelsen för Black Lives Matter

Heder åt alla som visar var de står och inte böjer sig för hyckleriet

Socialistisk Politik

5 juni, Verkställande Utskottet

”Vänd inte den pågående kampen ryggen!”

Håkan Blomqvist

Internationalen 12/6 2020

SP-stödet åt demonstrationerna till stöd för Black Lives Matter har delat reaktionerna. ”Finns det något så klokt i svensk vänster!” och starkt stöd är gensvaret från många. Helt fel ur smittskyddsansvar, menar andra. Håkan Blomqvist från Socialistisk Politikens ledning förklarar här hur ledningen tänkte när de skrev uttalandet ovan.

Att nöd bryter lag ser vi nu varje dag när hundratusentals, ja miljoner på olika håll i världen – från USA över London, Paris, Berlin och Jerusalem till australiska och sydkoreanska storstäder – manifesterar mot rasism, polisvåld och diskriminering. Det rör sig om en global revolt mot förtryck och förnedring mitt i coronakrisen som ställer så mycket av ojämlikhet på sin spets.

Vilka drabbas hårdast av smittan, medelklassreservaten eller låginkomstområdena? Vilka har tryggare kunnat arbeta hemifrån via dator och vilka måste sköta omsorg, service och samhälle på marken?

Vilka tvingas utstå rasism in på skinnen, från både högerextremister och myndigheter?

Det handlar inte bara om det svenska hörnet av världen utan om globala förhållanden och global kamp där människor går rakt ut med sina rop på rättvisa som inspirerar miljoner.

Att den sociala rättvisekampen skär rakt igenom smittfrågor och restriktioner är ofrånkomligt och får hanteras så gott det går. Att den kampen benämns ”osolidarisk” av samma styrande som upprätthållit en ytterst sett dödlig ojämlikhet, vad är det annat än ”skamligt hyckleri”?

Var folkmassorna som följde George Floyd till sista vilan ”osolidariska”? Är invånare i Sydafrikas kåkstäder som beskjuts av polis osolidariska när de massprotesterar mot nedstängningens utarmning och hunger?

Pandemin och coronakrisen kommer inte att stoppa de sociala protester och rena uppror mot orättvisor som utlöses av de alltmer pressade förhållandena. Så är det nu, så har det varit tidigare, historiskt.

Det var mitt under den förödande spanska sjukan 1918–19 som miljonmassor störtade det tyska kejsardömet och revolutionerna drog fram över Europa, inte för att smittan var okänd utan för att situationen var outhärdlig. Den svenska högern gav till sist upp sitt motstånd mot rösträtten inför massprotesterna hösten 1918 just när den tidens pandemi grasserade som värst. Människor kände väl till det men begav sig ändå ut för att genomdriva sina demokratiska krav.

Vi kan till och med begrunda den svenska gruvarbetarstrejken 1969–70 och den efterföljande strejkvågen med strejkmöten och solidaritetsmanifestationer över hela landet mitt under Hong Kong pandemin som krävde ett par tusen svenskars liv och över en miljon dödsoffer globalt.

Visst, vi lever i en annan tid med andra möjliga konsekvenser av global smitta. Men likafullt måste vi socialister befinna oss på den sociala kampens sida och försöka bidra till säkerhet för kropp och hälsa så långt som möjligt i den kampen. Aktivister världen över försöker göra det, med stor uppfinningsrikedom och respekt. Vi får inte vända den pågående kampen ryggen.

Om var solidariteten står att finna och vart den bör riktas, bör inte råda några tvivel.

Offensiv

“No justice, no peace” – uppemot tiotusen mot rasism och repression i Stockholm

Socialist Alternative Minnesota

Offensiv 4/6 2020

Det var mäktigt när alla satte sig ner på knä med nävarna uppsträckta (Foto: Robert Bielecki).

Onsdagen den 3 juni tog sig masskampen i solidaritet med George Floyd – mot den dödliga och brutala rasismen – till Stockholm på allvar. Tusentals, kanske uppemot 10 000, slöt upp på och omkring Sergels torg.

Talkörer som ”No justice, no peace”, ”Fuck SD” och ”I can’t breathe” ekade runt om hela Sergels torg. Hemmagjorda plakat från de mestadels unga deltagarna hade alla budskap som speglade massilskan mot den systematiska rasismen.

Det var en spontan och oorganiserad demonstration, men full av liv, energi och solidaritet. I flera timmar pågick den lugna och fredliga protesten på Sergels torg, som senare blev till spontana demonstrationståg runt om i staden. Mellan talkörerna satte sig emellanåt alla tusentals ner på knä med uppsträckta nävar i en mäktig uppvisning av levande solidaritet och kamp.

Men precis som i USA använde sig polisen i Stockholm också av repressiva medel, då de pepparsprejade och drog batonger mot ett skikt av demonstranterna som marscherade in i tunnelbanestationen. Detsamma gjorde de även senare på kvällen, när protester hade rört sig till utanför slottet.

I hela världen har protester ägt rum, trots coronapandemin – solidariteten är som en naturkraft som är omöjlig att stoppa. Det blir skrattretande när de högerspöken som fördömer

protesterna ur ett coronaperspektiv samtidigt är tysta när miljontals dagligen trängs i kollektivtrafiken, affärer och stora arbetsplatser utan att få något coronaskydd. Att hålla igång ekonomin för de allra rikaste är för dem viktigare än skyddsutrustning och att protestera mot polismord.

Att protesterna har fått internationell spridning beror också på att rasismen inte bara finns i USA, utan i hela världen.

I Sverige har den samiska ursprungsbefolkningen förtryckts och attackerats i hundratals år, och polisens rasistiska profilering är ständigt rådande. Dessutom är det i landets arbetarklassområden som nedskärningar, trångboddhet, arbetslöshet och kulturdöd slår allra hårdast, områden där många rasifierade bor. Det i sin tur ökar klyftorna.

För att inte tala om den groteskt inhumana flyktingpolitiken, där flyktingar misstros och utsätts för polisiär klappjakt för att sedan utvisas till terror, förtryck och död.

Rättvisepartiet Socialisterna deltog i demonstrationen och pekade på hur man inte kan ha kapitalism utan rasism, och hur detta gäller för alla de splittrande förtrycken som klassamhället är beroende av: sexism, homofobi, med mera.

Vi fortsätter att stödja alla de protester i Sverige och världen ([genom vår internationella ISA](#)), och kämpar för ett socialistiskt samhälle – det som verkligen kan åstadkomma en grundläggande förändring på alla plan.

Black Lives Matter: Solidaritet och kamp

Elin Gauffin & Eirini Fanidou

Offensiv 10/6 2020

Black Lives Matter väller fram över hela världen och har även kommit till Sverige med massdemonstrationerna i Stockholm, Malmö och Göteborg. Mordet på George Floyd har väckt en vrede som nu omsätts i handling och protesterna kommer att fortsätta. Demonstranterna känner igen sig i rasismen och våldet – det är därför det blir så stort.

Offensiv talade med många på demonstrationen i Stockholm den 3 juni om varför de var där. Det vanligaste ordet som kom fram var solidaritet. Att man känner solidaritet för svarta i USA, men också i Sverige. De flesta känner ett behov av att förändra systemet. Många med rötter i Mellanöstern svarade att de också upplever rasism såsom kommentarer, att bli hånad och trakasserad, men att man känner att det inte är i samma utsträckning som för svarta.

Det finns en ganska hög medvetenhet bland demonstranterna om att orsaken till rasismen framför allt inte är enskilda personer, utan att rasismen sitter i systemet. Det är en viktig slutsats som vi i Rättvisepartiet Socialisterna håller med om.

En bild på detta visades under demonstrationen när poliserna kastar runt unga demonstranter framför spärrens vid tunnelbanan och sprayar dem med pepparspray. Istället för att hjälpa till att värna om demonstrationsfriheten och flytta demonstrationen till en större plats som Kungsträdgården ringade polisen in folk så att det blev större trängsel. Tyvärr följer detta mönstret som vi har sett genom åren där poliser med enormt mycket resurser har skyddat nazisternas demonstrationer, men stoppat antirasister.

Systemet som alla kritiserar är ett kapitalistiskt system som går ut på att några få ska bli superrika på andras arbete. För att denna orättvisa ska kunna fortgå finns staten som funktion att hålla samhället, med sina klassklyftor, intakt. Därför ser vi hur polisen gång efter annan stoppar demonstrationer och masskamp för rättvisa. Rasismen återskapas varje dag genom diskriminering på arbetsmarknaden och i skolan, och ett av de vanligaste uttrycken är polisens rasprofilering och även väktarvåldet.

Enligt en undersökning från den europeiska byrån för grundläggande rättigheter hade 24 procent av de tillfrågade med afrikansk bakgrund känt sig diskriminerade de senaste fem åren i Europa (2018), men siffran för Sverige var betydligt högre: 41 procent.

Rasismen har en lång tradition inom den svenska staten. Smutskastningen av människor med svart hudfärg påminner om hur staten på många sätt har tryckt ner samer och andra folk utifrån deras utseende. Förra året i tunnelbanan möttes den gravida kvinnan med värkar (på väg till sjukhuset) och hennes lilla dotter av våld, hot och förnedring. Det var väktare i tunnelbanan som gick lös för att de tyckte att hon inte nog snabbt tog fram sin biljett. Utredningen mot väktarna lades ner.

Det finns också en ekonomisk rasism som är en del av klassamhället. De tyngsta och farligaste jobben utförs sedan länge av arbetare från andra länder. Även bostadssegregeringen är brutal. Fattigdom har över hela världen visat sig vara en dödsfälla under denna coronavår. I slutet av maj var en sjättedel av alla som har dött i covid-19 i Stockholm hemmahörande på Järva, den fattigaste delen av staden (131 stycken).

Att staten och samhället särbehandlar och skuldbelägger asylsökande och papperslösa göder också rasismen. Flyktingar ges inte samma rättigheter som andra, till exempel att få jobba, få vård, återförenas med familjer eller få starta sin framtid genom permanenta uppehållstillstånd.

En av de vanligaste talkörerna på demonstrationen var "Fuck SD". Att ett av de största partierna i Sverige är ett rasistiskt parti säger en hel del om läget, och att KD och M som traditionella partier börjar samarbeta med SD.

SD har de senaste åren framför allt riktat sin hets mot muslimer. Det är ett sätt att splittra arbetare och ställa dem mot varandra. Vi som kämpar mot rasismen måste genomskåda det här. Det är olika former av rasism, förtryck och utsugning som hänger ihop.

Dagen innan demonstrationen i Stockholm fördes en öppen diskussion på instagram som ledde till att arrangörerna för demonstrationen byttes ut. Det meddelades att det är svarta som ska tala i svartas frågor. Medan svarta talespersoner är viktiga är det också viktigt med inriktningen att rörelsen blir så mycket starkare om alla som utsätts för rasism, utsugning och olika former av förtryck blir aktiva i en enad och stor kamp underifrån.

Rasismen har sina rötter i kolonialismen och är en integrerad del av det ekonomiska systemet. Arbetarklassen behöver använda sig av antirasism för att enas i solidaritet och bli stark nog att kunna strejka, gå i masskamp, utmana och till sist avskaffa det kapitalistiska systemet med alla dess förtryck.

Rättvisepartiet Socialisterna säger:

- Nej till polisens och väktares rasprofilering. Istället: trygghetsvårdar mot rasism och sexism i kollektivtrafiken och bostadsområden.
- Bygg antirasistiska nätverk i alla områden, på skolor och arbetsplatser. De är vi själva som måste ta kampen.
- Nej till skuldbeläggning av flyktingar. Permanenta uppehållstillstånd till alla som flyr från krig och förtryck.
- Coronakatastrofen visar vad som behövs: bra välfärd, bostäder och jobb åt alla. Kamp för rättvisa.

Erfarenheter av rasismen i Sverige

Aysha Mohamedari, en artonårig tjej, berättar att hon flyttade från Somalia när hon var sex år gammal och mötte rasismen i skolan. När en kille skrek n-ordet till Aysha sa läraren att det var ett okej ord att använda. De andra eleverna anmälde då läraren, medan Aysha

koncentrerade sig på att lära sig svenska själv eftersom hon inte fick hjälp från läraren. För två veckor sedan försökte en kille ta in henne i sin bil. Det ledde till att hon ringde polisen för hjälp, men de grep henne istället.

Aysha flyttade till Sverige för ett bättre liv och för att uppnå denna framtid var hon med i protesten i Stockholm. När hon var bakom spärrarna och försökte skydda en annan tjej som hade blivit pepparsprayad blev hon själv pepparsprayad.

När protesten kom till riksdagen märkte Aysha att när en vit person gick fram till polisen var de lugna, men när en svart person gick fram var de aggressiva. Poliser som gick ned på knä kändes inte genuina då de först hade ringt sina chefer och frågat om de fick.

Kiné Mbaye berättar:

- Det är bra att Black Lives Matter har kommit till Sverige. Det är mycket rasism inom polisen. Både min son och mina vänner har kallats för n-ordet. Min son stoppas ideligen.
- Jag själv upplever hur man misstänkliggörs och avhumaniseras. Man upplevs som ett hot. Utanför polisen är det att folk inte tror att man kan prata svenska eller är adopterad.
- Jag blev väldigt rörd över de ungas demonstration med så många nationaliteter. Det är inte så mycket rasism bland de unga som bland föräldrarna. Vita behöver också komma med i rörelsen för att revolutionen ska lyckas.

Massrörelse mot rasism sveper fram över USA

Keely Mullen (Socialist Alternative)

Offensiv 10/6 2020

Klockan 20.25 den 25 maj slutade George Floyd att andas. På dödsdagen hade USA varit nedstängt i över två och en halv månad. Miljontals amerikaner har förlorat närstående till covid-19 och tvingades i många fall att sörja i isolering. Tiotals miljoner hade förlorat sina jobb.

Allt detta har oproportionerligt slagit mot den svarta arbetarklassen, som löper tre gånger så stor risk att smittas av covid-19 än vita. I kontexten av ett system i fritt fall har mordet på George Floyd antänt den mest omfattande proteströrelsen i USA på 50 år.

Det började i Minneapolis natten då George Floyd mördades, med massprotester och ockupationer som sedan har spridit sig över hela landet. Detta markerar en ny och långt mer utvecklad fas i Black Lives Matter-rörelsen (BLM).

Det har ägt rum demonstrationer i varenda delstat, med fler demonstrationer totalt sett än Women's Marches i januari 2017, som hade över 650 demonstrationer.

Dessa protester har en energisk ilska. Ungdomar tillhörande alla etniciteter ser denna kamp som även deras. Tiotusentals mestadels unga har gått ut i stad efter stad med ett enkelt allomfattande krav: inga mer polismord av oskyldiga svarta och ett slut på den rasistiska polisbrutaliteten i stort!

Till skillnad från BLM-rörelsen 2014-2015 är rörelsen denna gång mer av en revolt, med ockupationer i flera städer. Omvandlingen av dessa protester till en bredare revolt i vissa städer är till viss del den brutala responsen från polisens förtjänst i början av demonstrationerna.

Men hur brutal polisrepressionen än har varit är det inget mot den brutalitet som Trump önskar mot demonstranterna. Han har uppmanat guvernörerna att ”dominera” demonstranterna och har sagt att ”när plundringen börjar, börjar skjutandet”.

Trump har inte funnit ett utbrett stöd för sitt auktoritära hot mot den amerikanska befolkningen eller ens inom sin egen administration. För närvarande anser 62 procent av amerikanerna att protesterna är legitima.

Sjuksköterskor och annan vårdpersonal har gett sitt fulla stöd till kampen som sprider sig likt en löpeld (Foto: Socialist Alternative).

Trumps inställning och den våldsamma responsen från polisen har bara förvärrat situationen. Han försöker omprofilera sig som en president för ”lag och ordning” med sin brutala respons och verkar vilja likna Richard Nixon, som vann valet 1968 och vars valplattform också var ”lag och ordning”.

Men det är annorlunda nu. År 1968 var Nixon utmanaren, medan Lyndon Johnson och Demokraterna ledde debaclet i Vietnam med samtida massprotester i USA. Politiskt har Trumps tillvägagångssätt gynnat Biden som har en tydlig ledning i opinionsundersökningarna. På en nationell nivå har Demokraterna gett inställsamma stöduttalanden till rörelsen. Men samtidigt har demokratiska borgmästare och guvernörer runt om i landet infört utgångsförbud, godkänt massiva satsningar på polisen med samtida nedskärningar på offentlig sektor samt helt avvisat att något våld från deras egna polisstyrkor förekommer.

I Seattle finns det en enorm önskan om att avsätta Demokraternas borgmästare Jenny Durkan för hennes misslyckande i att hindra polisen från att terrorisera demonstranterna.

Den socialistiska fullmäktigeledamoten Kshama Sawant (medlem i Socialist Alternative, ISA:s sympatisörer i USA) stödjer detta krav och uppmanar Durkan att avgå.

Fullmäktigeledamöter i Minneapolis har gett djärva löften om att avveckla polisen. Utan tvekan kommer polisen att reformeras på något sätt under trycket från rörelsen. Men i en värld

där åtta miljardärer äger lika mycket som världens fattigaste hälft och 40 miljoner amerikaner just nu är arbetslösa kommer staten alltid att luta sig mot någon form av repressiv styrka för att upprätthålla ordningen.

Socialister argumenterar för att en värld utan polis bara kan byggas om det först garanteras jobb, bostad, sjukvård och skola för alla samt demokratisk kontroll av samhällets resurser. Tyvärr har Bernie Sanders mestadels varit frånvarande under denna revolt. Det är ytterligare en bekräftelse på de fruktansvärda konsekvenserna av hans totala kapitulation till Demokraternas etablissemang. Om han inte hade hoppat av presidentvalsloppet skulle han kunna ha använt sin kampanj för att hjälpa till i att pressa på för verklig förändring.

Rörelsen har redan uppnått att alla fyra konstaplar som var inblandade i mordet på George Floyd har avskedats, arresterats och åtalats. Detta var långt ifrån oundvikligt och är ett resultat av motståndskraften från demonstranterna i hela landet – men särskilt i Minneapolis.

Det är brådskande att bygga på detta momentum. Socialist Alternative menar att vi måste konkretisera krav både nationellt och lokalt. Uppmaningar om att ”avfinansiera” och omstrukturera polismyndigheter i hela landet har fått stöd, där vissa städer som Los Angeles till och med tar steg mot att minska finansieringen av polisen. Städer runt om i landet spenderar enorma summor på polisen. Kshama Sawant har uppmanat till att skära ner Seattles polisbudget med hälften. Socialist Alternative stödjer att betydande delar av polisens budget istället går till att finansiera bostäder, utbildning och sjukvård.

Det måste också till en utrensning inom polisen i hela landet. Alla konstaplar med en bakgrund bestående av rasism, sexism eller våld borde omedelbart avskedas. Detta skulle kunna genomföras av demokratiskt valda översiktsstyrelser som kan hållas ansvariga.

Våra krav måste återspegla skalan på den kris som arbetare står inför. Medan startpunkten för dessa krav utan tvekan är specifikt mot att bekämpa den rasistiska polisbrutaliteten bör vi inte stanna där. De ökande hyrorna, låga lönerna och det helt otillräckliga sjukvårdssystemet påverkar på ett oproportionerligt sätt svarta amerikaner. Vi är mitt i en pandemi och i de första faserna av en global ekonomisk depression.

Arbetarrörelsen och facken måste bli involverade. Att bekämpa rasismen kräver att hela arbetarklassen deltar. Arbetarrörelsens motto är ”en attack mot en är en attack mot alla”. Facken måste omedelbart organisera sitt deltagande i protesterna.

Rörelsen i varje stad behöver strukturer för att diskutera nästa steg. Det borde till att börja med vara dagliga öppna utemöten där vi kan planera dagen och diskutera problem. Om rörelsen fortsätter i denna takt skulle dessa möten behöva omvandlas till formella organiserande organ med representanter från de deltagande organisationerna. Vi behöver också omgående säkra forum på nätet för att snabbt kunna kommunicera.

Vi behöver också ett designerat multietniskt försvarsteam på varje demonstration som kan skydda demonstranterna mot antisociala och kriminella element som försöker dra vinning ur situationen. Detta inte på grund av någon moral oro om att skydda privat egendom, utan för att skydda folk från att använda sig av en taktik som kan underminera det bredare stödet för rörelsen.

Redan har en viktig sektion inom den fackliga rörelsen haft en inverkan på revolten. Ett lysande exempel på detta är det socialistiskt ledda bussförarfacket i Minneapolis som på den första demonstrationsnatten vägrade att transportera demonstranterna till häktet. Detta spred sig snabbt till New York City och Washington D.C (med flera städer), där transportarbetare har tagit en liknande ställning.

På den elfte demonstrationsdagen gick sjuksköterskor i hela landet ner på knä utanför sina sjukhus i solidaritet med BLM. Sjuksköterskorna har sett de reaktionära prioriteringarna i detta system när de har tvingats jobba igenom en pandemi iklädda soppåsar, medan polisen utanför marscherar i full kravallutrustning.

Den växande önskan om en avgörande förändring på alla fronter kan inte skiljas från de förhållanden som vi stort möter. Unga och arbetare tillhörande alla etniciteter förlorar närstående de älskar till ett virus som kunde ha begränsats, ser sina skulder öka, sina löner slaktas, sina jobb gå förlorade, och undrar: finns det en väg framåt?

Svaret är ett rungande ja, men vi måste kämpa för det. Vi måste kämpa här och nu för en total översyn av polisen, för bostad, jobb och sjukvård för alla och för att utbildning och social service får den finansiering som krävs.

Men vi kan inte se på dessa reformer som ett slutmål. Vårt projekt måste vara att skapa en multietnisk rörelse från arbetarklassen för att få ett slut på det kapitalistiska systemet, som är grunden till vårt samhälle.

Våra politiska institutioner, inklusive polisen, existerar för att skydda den kapitalistiska härskande klassens intressen, inte arbetarklassen. Om vi verkligen ska överkomma århundraden av rasism och alla slags förtryck behöver vi ett helt nytt system. Ett system som inte belönar splittring, mördande konkurrens eller hamstring av alla resurser, utan belönar genuin solidaritet, samarbete och en omfördelning av samhällets rikedomar – ett socialistiskt samhälle.

Proletären

Black Lives Matter och en förutsägbar svensk debatt

Aaugust Eliasson

Proletären 5/6 2020

De spontana demonstrationerna till stöd för Black Lives Matter-protesterna i USA har skapat debatt om oansvariga demonstranter, polisvåld och identitetspolitik. Utan tvekan behövs en antirasism – men på vilken grund ska den byggas?

Dödsmisshandeln av George Floyd i Minneapolis, USA, väcker vrede även här i Sverige. I tisdags samlades uppemot 8000 stockholmare för att manifesteras sin solidaritet med demonstranterna i USA och med Black Lives Matter-rörelsen.

Demonstrationen hade tillstånd men snabbt samlades betydligt fler människor än vad arrangörerna räknat med. Efter att arrangörerna misslyckats med att förmå deltagare att lämna platsen, bestämde sig polisen för att upplösa demonstrationen.

På filmklipp som delas på sociala medier ses poliser gå hårt fram med både batonger och pepparspray mot unga demonstranter. Som vanligt gäller att för varje provokativ eller våldsam demonstrant finns minst lika många batongglada poliser.

Man kan diskutera hur ansvarigt det är att samlas tusentals personer mitt under coronapandemin. Arrangörerna borde om inte annat gjort mer för att se till att den anordnades på ett så säkert och riskfritt sätt som möjligt, genom tydligare direktiv om att stå glest, stå i separata grupper eller att genom dela ut munskydd.

Ändå är polisens ingripande provocerande. Demonstrationsrätten sätts på undantag, samtidigt som hundratals trängs på uteserveringar, i gallerior och i kollektivtrafiken. Rätten att konsumera är tydligen viktigare än rätten att demonstrera. Och var är de kraftfulla åtgärderna för att stoppa smittspridningen på till exempel äldreboenden?

Den efterföljande debatten i traditionella och sociala medier är både förutsägbar och genom-
syrad av USA-producerad identitetspolitik, både från höger och vänster. Samtidigt ofta
onödigt polemisk. Är det verkligen så svårt att hålla två saker i huvudet samtidigt?

Frågan i sig borde vara glasklar. Rasismen inom poliskåren i USA är högst verklig. Det finns
det tillräckligt många exempel på för att det inte ska kunna viftas bort med att fattiga vita
minsann också dödas av polisen.

Black Lives Matter är en rättfärdig reaktion mot denna rasism och den brokiga proteströrelse
som nu sveper över USA är värd allt stöd. Att ungdomar i Sverige vill visa solidaritet och
protestera mot den rasism som finns i Sverige är positivt.

Men om vi okritiskt kopierar en identitetspolitisk rörelse från USA riskerar antirasismen att
bara bli ett ofarligt alibi för det liberala etablissemanget. Allt fokus hamnar på symbolfrågor,
representation, hudfärg och kultur. Inget på den sociala verkligheten i förörternerna eller på det
ekonomiska system som skapar splittring och delar upp arbetarklassen i a- och b-lag.

På Black Lives Matters webbsida finns en lång lista på hur rörelsen bekämpar alla möjliga
förtryck och inkluderar alla möjliga frågor, de flesta både vettiga och självklara. Men väldigt
lite handlar om fattigdom, klass och ekonomiska orättvisor.

Det är därför företag som Burger King och Apple inte har några problem att ställa sig bakom
rörelsen. Där skiljer sig Black Lives Matter från till exempel Svarta Pantrarna på 60-talet som
krävde arbete, bostad och frihet från kapitalistiskt förtryck.

Rasism har sin grund i en kapitalism som byggdes på slaveri och kolonialism och idag vilar
på imperialism och kapitalistisk konkurrens. Med rasismen som verktyg kan överheten härska
genom att söndra. En antirasism som utmanar makteliten måste därför vara antikapitalistisk
och antiimperialistisk.

En amerikansk vår?

Anders Carlsson

Proletären 11/6 2020

Om protesterna och Black Lives Matter-rörelsen ska bli början på en amerikansk vår får
antirasismen inte skiljas ut från klasskampen.

Demonstranter i Minneapolis, USA

Ännu fjorton dagar efter dödsmisshandeln av George Floyd i Minneapolis, av åklagare nu
rubricerad som mord, drar demonstrationstågen genom USA. De har blivit fler, större och

mindre våldsamma, men de visar inga tecken på att avta, vilket skapar frustration i det politiska etablissemanget.

Donald Trump talar lustfyllt om att sätta in nationalgardet i delstater där guvernörerna, företrädesvis demokrater, inte förmår stävja protesterna. Medan stadsfullmäktige i Minneapolis, lett av oberoende demokraten Lisa Bender, i bjärt kontrast talar om att upplösa stadens numera ökända polismyndighet.

Bender säger sig vilja ha en demokratiskt förankrad och mer socialt inriktad polis. Vad det nu betyder i ett USA där rena polisuppgifter alltmer överläts till privata säkerhetsföretag.

Vad är det som händer? Står USA på gränsen till inbördeskrig, som en del högerextrema krafter hoppas på och vill uppmuntra till? Eller är detta början till en amerikansk vår, typ den arabiska, som tog Nordafrika och delar av Mellanöstern med storm under några månader 2011?

Eller handlar det rentav om en så kallad färg- eller blomsterrevolution, som den orangea revolutionen i Ukraina eller rosenrevolutionen i Georgien, där fraktioner ur den härskande makteliten använde folkliga protester för att flytta fram sina egna positioner?

Som vanligt är verkligheten komplex. Klart är att protestvågen är spontan och att den utlöstes av dödsmisshandeln av George Floyd, en obeväpnad svart man som möjligtvis gjort sig skyldig till ett bagatellbrott.

Detta för in den i USA så djupt rotade rasismen i förgrunden, som 1992, då mordet på Rodney King i Los Angeles utlyste liknande protester, eller 2014, då den tändande gnistan var ihjälskjutningen av den obeväpnade tonåringen Michael Brown i Ferguson, Missouri. Detta för att bara nämna två av många tidigare exempel.

Varje år skjuter polis i USA ihjäl över tusen människor. 39 procent av de obeväpnade offren är svarta, att jämföras med 13 procent av landets befolkning. I USA är det farligt att vara svart, åtminstone om man har med polisen att göra.

Ändå är hudfärg och antirasism bara en faktor bakom den protestvåg som nu drar över USA. I protesterna blandas ilska över mordet på George Floyd med uppdämd social frustration över fattigdom, arbetslöshet och maktlöshet, just i år förstärkt av coronapandemins dråpslag mot samhällets mest utsatta. Hittills i år har närmare 40 miljoner amerikaner förlorat jobbet och det i ett land där många arbetare sedan länge lever på marginalen, utan arbetslöshets- och sjukförsäkring.

Redan nu ringlar matköerna kilometerlånga och värre lär det bli i sommar, då den magra arbetslöshetsersättningen löper ut för de som varslades i krisens början. Inte undra på då att frustrationen också tar sig uttryck i vandalism och plundring, om än bara i begränsad skala och i delar som provokationer från politiska aktivister både till höger och vänster. Plundring av egendom har i alla tider varit de egendomslösas sätt att göra sig hörda, som under bröddemonstrationerna här i Sverige 1917.

Antirasism och ilska över alltmer skriande klassklyftor löper samman i den pågående protestvågen, som sig bör i USA, där rasismen är ett närvarande arv från slaveriets dagar. ”Arbetare med vitt skinn kan inte frigöra sig, där arbetare med svart skinn blir brännmärkta”, skrev redan Karl Marx. Det är ett uttalande som står sig. Antirasismen är en del av klasskampen.

Detta enkla konstaterande ger begränsningen i den nuvarande rörelsen, såsom den formeras av den lösliga organisationen Black Lives Matter. När antirasismen skiljs ut från klasskampen, som något separat, förlorar den inte bara i kraft, utan den tappar den verkliga, bakomliggande

fienden ur sikte. För rasismen är inte bara ett historiskt arv, utan också och än mer en upprätthållen del av ett system som profiterar på splittring. Men så här långt kommer kapitalismen och de kapitalistiska storföretagen undan.

Det passar företagen alldeles utmärkt att ha en raskonflikt istället för en klasskonflikt. Därför framställer de sig som toleranta och multikulturella och ställer sig i kö som uppbackare av Black Lives Matter.

Bara ett exempel. USA har världens i särklass största fängelsepopulation. 2,3 miljoner människor sitter i fängelse. De representerar 20 procent av världens fångar.

Svarta och latinos är starkt överrepresenterade, såsom fattiga människor alltid är överrepresenterade i brottsstatistiken. Närmare hälften av dessa fångar arbetar under slavliknande förhållanden på uppdrag av näringslivet. Bland annat syr fångar uniformer till McDonalds anställda, till samma McDonalds som sluter upp bakom Black Lives Matter och som till och med donerar pengar till den antirasistiska rörelsen.

Hyckleriet är monumentalt. McDonalds håller sig med svarta slavarbetare. Men tillåts ändå stoltsera som ett antirasistiskt företag.

Vår slutsats av detta är att den antirasistiska rörelsen måste vidga perspektivet och göra sig till en del av en bredare rörelse mot växande klassklyftor och social orättvisa och mot det system som odlar rasism. Först då kan den bli en del av en verkligt föränderlig kraft.

Apropå vandalism och plundring. Borgerlig media förfasar sig så till den grad över dessa företeelser, att man kan få intryck av att ett sönderslaget skyltfönster är ett brott fullt i klass med mordet på en människa.

Till det vill vi påminna om ett uttalande från USA:s dåvarande försvarsminister Donald Rumsfeld, framfört i United Press International den 11 april 2003 och då med anledning av plundringarna i Bagdad efter den så kallade befrielsen.

”Plundringen i Bagdad är en naturlig konsekvens av övergången från förtryck till frihet”, sa Rumsfeld. ”Medan ingen tolererar plundring, kan man förstå de uppdämda känslor som är resultatet av årtionden av förtryck, man kan förstå att människor som fått familjemedlemmar dödade av regimen, låter sina känslor gå ut över regimen.”

Visst kan man förstå de uppdämda känslorna. Och framförallt måste man hoppas att dessa känslor snarast riktas mot den kapitalistiska regimen. Då kan man kanske tala om en amerikansk vår.

Revolution

Nödvändiga demonstrationer mot rasism och polisvåld

Revolution

Revolution 5/6 2020

Mordet på ännu en svart, obebäpnad man, som bad för sitt liv medan han kvävdes till döds av polisen, har startat en enorm rörelse i USA som spridit sig långt utanför landets gränser. Nu har rörelsen lett till demonstrationer i Sveriges tre största städer, med 8000 deltagare i Stockholm, 2000 i Malmö och en demonstration i Göteborg planerad till på söndag.

I onsdags deltog Revolution på protesten i Stockholm som trots pandemin drog omkring 8000 deltagare. Redan en timme innan demonstrationen skulle börja befann sig tusentals personer på Sergels torg. Stämningen var radikal, nästan elektrisk. De flesta som anslöt till demonst-

rationen var unga – och många demonstrerade säkert för första gången. Munskydd och handskar delades ut. Slagord som ”Black Lives Matter”, ”No Justice – No Peace”, ”Krossa rasismen” och ”Fuck SD” ekade över folkhavet. Från Sergels torg rörde sig demonstrationen ut på stan, där de applåderades från sidorna och bilar tutade uppmuntrande.

När demonstrationen var över gick polisen till angrepp mot demonstranter som var på väg att ta tunnelbanan från T-centralen. De [attackerade obehäpnade tonåringar med pepparsprej och batonger](#) och slängde ner en femtonåring i ett stengolv, vilket resulterade i att hon fick en hjärnskakning och flera frakturer. Två demonstranter vittnade till SVT om hur polisen [pepparsprejat deras kompisar](#) som stod på knä. Videor har [spridits på sociala medier](#) som visar hur polisen, med upplyfta nackskydd för att dölja id-numret på hjälmen, jagar dussintals flyende ungdomar med batonger.

Vi har full förståelse för att vissa vårdarbetare ifrågasätter hur klokt det är att demonstrera mitt under en pandemi. Samtidigt måste vi säga att det finns långt allvarligare problem än att en grupp främst unga människor samlas i ett par timmar för att protestera mot rasism. Många hade munskydd, handsprit eller till och med handskar och gjorde sitt bästa för att hålla avstånd, vilket också varit en uppmaning i Facebookeventen innan. De har alltså gjort sitt bästa för att minska smittorisken, till skillnad från exempelvis vissa arbetsgivare i hemtjänsten och på sjukhus som [hotat arbetare med avsked om de bär munskydd](#).

Vi har därför ingen som helst förståelse för den massiva smutskastning av protesterna som pågått i medierna och från de politiker som bär ansvaret för högerpolitiken.

Vi marxister har många gånger ställt frågan om klokheten i att hålla igång produktion som inte är samhällsnödvändig. Varför håller Volvo Cars i Göteborg, med 6600 anställda, igång fabriken varje dag? Behöver vi verkligen akut fler bilar just nu? Borde inte de anställda få gå hem med full lön? Hur många miljarder till behöver Volvos aktieägare tjäna?

Många liknande, verkliga riskfaktorer håller öppet dag ut och dag in utan att det leder till nämnvärd kritik, som överfulla shoppingcenter, barer och restauranger. Det säger sig självt att de indragna turer som lett till överfulla bussar, spårvagnar och tunnelbanor och arbetsplatser utan fullgod skyddsutrustning ger tusen gånger större risk för smittspridning än enskilda demonstrationer.

Moderaten Kristoffer Tamsons skrev i ett svavelosande inlägg på Facebook att demonstrationen i Stockholm var ”idiotisk”, ”ansvarslös” och krävde att polisen skulle ha ”markerat” både ”tydligare och tidigare”. På ren svenska krävde han att polisen ska vara ännu våldsammare.

I själva verket är det Tamsons och andra hycklande högerpolitiker som har ansvaret för det stora antalet dödsfall i Stockholm. Skulden för de över 4600 döda för corona ligger hos regeringen, högern och det kapitalistiska system de försvarar. Det är de som genomfört de privatiseringar och nedskärningar som orsakat kaos i både sjukvården och äldreomsorgen långt innan corona. Det är de som genomfört en politik som redan innan pandemin tvingat välfärden att gå på knäna, och som tre månader in i en kris de visste var på ingång fortfarande inte lyckats lösa frågan om adekvat skyddsutrustning till vården.

Det är Tamsons polare i Stockholmsmoderaterna som blivit rika på [upphandlingen av Nya Karolinska sjukhuset](#). Tio-tal miljarder försvann den gången från sjukvårdens kassa till en handfull rika parasiter från den härskande klassen.

De som ska ha skulden för de många dödsfallen är de politiker som försämrat anställningstryggheten och på alla sätt garanterat att en situation uppstått där var fjärde i äldreomsorgen i

Stockholm är tillfälligt anställd. På det sättet har äldre tvingats träffa många fler än nödvändigt – vilket vi vet är en bidragande faktor till de höga dödstalerna.

I samma Facebookinlägg försökte Tamsons påskina att han också är mot rasism. Detta är skattretande från en person som frivilligt är medlem i ett parti vars partiledare Ulf Kristersson häromdagen sa att det är [”trams” att inte samarbeta med Sverigedemokraterna](#). Ett parti som ropar på ”hårdare tag” som svar på alla problem, och vars riksdagsledamöter motionerar om att [sätta in militär i förorterna](#). Arbetarklassens berättigade vrede och frustration ska bemötas med våld, våld och mera våld – i synnerhet om de kommer från vissa utpekade förorter! Det är den verkliga innebörden av deras ihåliga prat om ”lag och ordning”.

Både Folkhälsomyndigheten och vår S-märkta inrikesminister Damberg har ondgjort sig över demonstrationen som ”oansvarig” och ”olaglig”. Man kan ställa frågan till Folkhälsomyndigheten – som talar å regeringens vägnar – när de nu i flera veckor blåst faran över med påståenden om att vi snart [uppnått flockimmunitet i Stockholm](#): Vilket ansvar har de om folk inte tar deras rekommendationer på allvar?

Rasism handlar inte bara om risken att utsättas för polisvåld, vilket inte minst kristdemokraternas Ebba Busch-Thor gjorde väldigt tydligt när hon påstod att den höga dödligheten i Rinkeby-Kista och Spånga-Tensta berodde på ”kulturella skillnader” och analfabetism. Detta försök att utmåla arbetarklassen från storstädernas förorter som en grupp aningslösa idioter avslöjar i själva verket bara uttalandets avsändare.

Det krävs bara en femårings begåvning för att inse att det i storstädernas förorter bor många hårt arbetande människor – undersköterskor, städare och busschaufförer – som genom sitt arbete bär stora delar av samhället på sina axlar. Men dessa arbetare har yrken där man inte kan ”jobba hemifrån”, bostadsbristen leder till trångboddhet, och fattigdom ökar risken att bli sjuk. Att smittspridningen blivit så stor är bara ännu ett brutalt uttryck för det svenska klassamhället. Undra på att många av de som deltagit i protesterna kommer från just dessa områden.

Även här i Sverige trakasserar polisen rutinmässigt ungdomar från förorten som har ”fel” utseende eller hudfärg. Och även här kommer polisen undan med det. Endast en bråkdel av anmälningar som görs mot poliser [leder till åtal](#). Och som [Dokument inifrån visat](#) kan poliser som mördat oftast komma undan med att hävda att de befunnit sig i en nödvärnssituation.

Poliser har vittnat i media om vilken [rasistisk jargong som råder inom poliskåren](#). Ett exempel var en polis som sagt i cafeteria att man borde ”stoppa alla afghaner i ett plan och flyga över Afghanistan och öppna luckan”. Ingen av kollegorna reagerade. 2009 [avslöjades det](#) att Skånepolisen använde fiktiva namn som ”Neger Niggersson” och ”Oskar Neger” i sin interna utbildning.

I Sverige liksom i USA är rasismen ett gift som den härskande klassen på alla sätt försöker använda sig av för att splittra arbetarklassen. Protesterna i Sverige går därför mycket längre än att bara solidarisera sig med USA. Den handlar om rasismen även här på hemmaplan.

Dambergs uttalande om demonstranternas oansvarighet är höjden av cynism. Samtidigt som regeringen gör ytterst lite för att rädda liv, genomför de just nu en allt mer rasistisk politik. De har nyligen tillsatt [en utredning](#) för att göra det lättare att utvisa de som begått brott. Och en kommitté på uppdrag av regeringen har lagt fram förslag för att [skärpa migrationspolitiken](#), som att tidsbegränsade uppehållstillstånd ska vara huvudregel, möjlighet att använda elektronisk fotboja på de som ska utvisas och att personer med asylavslag inte får göra ny ansökan förrän om tio år. Regeringen och högerns budskap är: låt oss i lugnan ro genomföra politik som kommer förstöra livet för arbetare – men våga inte protestera emot den!

Rörelsen i USA har enat människor oavsett hudfärg som protesterat mot den rasism som man ser som en gemensam fiende, även om den drabbar svarta hårdast. Rörelsen har inspirerat förtryckta över hela världen – till att börja med Kanada och Europa – att ena sig och kämpa tillbaka. Rasismen måste bekämpas med all kraft, om vi ska kunna kämpa mot den lilla minoritet kapitalister som berikar sig på vår bekostnad. Vi vägrar bråka om smulor från de härskandes bord – vi kräver hela bageriet! Revolution deltar därför helhjärtat i protesterna – precis som andra gör vi det dock med munskydd, fysisk distans och ansvar.

Till vårdarbetare säger vi: ”Protesterna är ett nödvändigt ont. Men vi måste kämpa mot det system som gjort att pandemin tillåts få så förödande konsekvenser. För att bekämpa coronaviruset behövs mer resurser till vård, omsorg och skyddsutrustning – inte förbud mot demonstrationer.” Till politikerna säger vi: ”Oss lurar ni inte, och försök inte skylla ifrån er. Det är era nedskärningar och privatiseringar som bär ansvaret för de höga dödstalen.” Till kapitalisterna säger vi: ”Ert system är dödsdömt. Vi ser igenom era rasistiska lögnar, och vi kommer att fortsätta avslöja förtrycket och utsugningen. Arbetarklassen bär hela samhället på sina axlar, medan ni rika inte är någonting annat än parasiter och roffare. USA visar bara början på arbetarklassens och ungdomens revolutionära potential. Vi kommer att lära oss av den här rörelsen, och förr eller senare ta nästa steg. På samma sätt som ni skräms av rörelsen fyller den oss med hopp. Er tid är snart ute. Socialismen kommer att segra.”

Black Lives Matter drog tusentals i Göteborg

Revolution

Revolution 9/6 2020

I söndags slöt över 3000 unga och arbetare upp i Göteborg för att demonstrera under parollen ”Black Lives Matter”. Stämningen var radikal och budskapet tydligt: ”No Justice, No Peace, No Racist Police!”

Tusentals tågar genom staden efter polisen upplöst demonstrationen på Heden.

Manifestationen samlade över 3000 deltagare på Heden i centrala Göteborg – trots den rådande Coronapandemin. Arrangörerna hade redan kritiserats för att inte ta hänsyn till Folkhälsomyndighetens direktiv, men som vi har förklarat tidigare [se ovan] är dessa demonstrationer nödvändiga och knappast farligare än att exempelvis Volvo Torslanda håller igång produktionen varje dag.

Arrangörerna hade vidtagit ett flertal åtgärder för att se till att minimera smittorisen. Man hade avgränsat ett område där människor kunde delta och samtidigt upprätthålla den nödvändiga distansen. Volontärer gick runt för att se till att distansen upprätthölls och ansiktsmasker delades ut till demonstranterna. Men då maxgränsen på 50 deltagare snabbt överskreds upplöstes manifestationen strax av polisen. De som ändå hann hålla tal gav uttryck för ilska och frustrationen över polisvåldet och den institutionaliserade rasismen i både USA och i Sverige.

Att rörelsen redan hunnit spridit sig till USA:s alla delstater och minst 18 andra länder visar att rasismen inte bara är ett lokalt problem. Dess rötter sträcker sig tvärtom djupt i det kapitalistiska systemet på global skala.

Polistrakasserier och olovlig profilering av icke-vita är vanligt förekommande även i Sverige. I Göteborg är skillnaden i förväntad medellivslängd flera år i förorter jämfört med de välbärgade "vita" områdena på andra sidan spårvagnslinjen. Coronapandemin har dessutom visat att icke-vita löper [större risk att drabbas av viruset](#) då de tvingas utstå sämre arbetsvillkor och lägre levnadsstandard än den övriga befolkningen

Efter att demonstrationen upplöstes av polisen tågade ett spontant demonstrationståg med tusentals människor genom staden i flera timmar. Stämningen var otroligt radikal och ilska och kampviljan gick inte att ta miste på. Slagord som "Black Lives Matter" och "No Justice, No Peace, No Racist Police" ekade mellan husväggarna och drog till sig uppmärksamhet och hejarop från åskådare och tutande bilister. Värt att notera är den låga medelåldern och det stora deltagandet från förorter.

Revolution var på plats för att ge sitt ovillkorliga stöd till BLM och förklara att kampen mot rasism måste kopplas samman med en gemensam kamp mot det kapitalistiska system som utgör grunden för rasism och alla typer av förtryck. Som Malcolm X förklarade: "Du kan inte ha kapitalism utan rasism".

Efter att demonstrationståget återvänt till Heden höll Anna Quiroga från Revolution ett tal där hon förklarade att: "Kampen får inte ta slut här idag efter den här demonstrationen, vi måste föra den vidare och vi måste organisera oss för att göra det."

USA: Reaktionen piska kuvar inte massorna

John Peterson och Jorge Martin

Revolution 15/6 2020

Antalet svarta amerikaner som dödats av polisen de två senaste åren är större än antalet amerikanska soldater som dött i strid i Afghanistan de senaste 18 åren. Antalet svarta amerikaner som dödats av polisen de senaste tre åren är större än antalet människor som dog i terrorattackerna 11 september 2001. Om man kombinerar detta med den förödande ekonomiska krisen och pandemin, är det lätt att förstå varför man nått en brytpunkt. Århundraden av uppdämd vrede och förnedring uttrycker sig på gatorna.

Tidigare i år, i utkastet till "Perspektiv för den kommande amerikanska revolutionen", skrev vi följande:

"2008 förvandlade miljarder människors medvetande på ett grundläggande sätt. Kapitalets mest seriösa strateger förstår och är rädda för detta. Edelman Trust Barometer undersökte människors

åsikter i 28 stora länder och konstaterade att 56 procent av världens befolkning anser att 'kapitalismen idag gör mer skada än nytta i världen' – inklusive 47 procent av amerikanerna.

Maplecroft Global Political Risk Outlook menar att 47 länder under 2019 'bevittrade en betydande ökning av protester, som intensifierades under det sista kvartalet.' Detta är 25 procent av alla världens länder. 'Resultaterande störningar för företag, nationella ekonomier och investeringar kostar miljarder amerikanska dollar.' Med en ny ekonomisk världskris på väg, kan vi förvänta oss ännu mer generaliserat missnöje under 2020 därefter. Vågorna av revolution som sveper över Latinamerika, Afrika, Mellanöstern, Asien och Europa kommer oundvikligen att påverka USA."

Detta perspektiv har nu förverkligats fullständigt. Under de tio dagar som gått sedan polisen mördade George Floyd i Minneapolis, har USA skakats i grunden av en massrörelse utan motstycke. Den spontana och energiska rörelsen har bara ökat i omfattning när den mött brutal repression och ännu fler mördats av polisen. Över 200 städer har tillkännagett utgångsförbud och över 20 000 soldater ur nationalgardet har satts in i 28 olika stater.

Etablissemang på defensiven

Rörelsen har spridit sig till varje hörn av landet – från stora urbana städer till små, sömniga konservativa orter – och har pressat etablissemang på defensiven. De har nu tvingats göra vissa eftergifter – att anklaga de tre andra poliserna som var inblandade i mordet och skärpa anklagelsen mot Chauvin – och till och med dragit fram före detta presidenten Barack Obama för att lugna situationen.

Men den nuvarande presidenten har bara hållt bränsle på elden. Med bibeln i hand, tillkännagav han: "Om en stad eller stat vägrar att vidta de nödvändiga åtgärderna för att försvara sina medborgares liv och egendom, kommer jag att sätta in USA:s militär och snabbt lösa deras problem åt dem." Detta sa han precis efter att fredliga demonstranter hade skingrats med tårgas och batonger för att göra plats för att han skulle kunna ta en snygg pressbild.

Men polisrepressionen har inte lyckats kva rörelsen. I Louisville, Kentucky, sköt polisen ytterligare en obehäpnad svart man till döds, David McAtee. Poliserna påstod att de "besvarade beskjutning" från demonstranterna men det avslöjades senare att de inblandade poliserna hade stängt av sina kameror och att deras berättelse går emot ögonvittnesskildringarna. Det var mord. Igen.

Över 9000 personer har arresterats, majoriteten av dem bara för att ha demonstrerat. I stad efter stad har demonstranterna trotsat utgångsförbudet. I Los Angeles och Seattle skriker demonstranterna: "Jag ser inga kravaller här, varför har ni kravallutrustning?"

Allt Trump gör kretsar kring presidentvalet i november. Genom att hota med militären försökte han spela på idén om "lag och ordning" och verka "stark", samtidigt som han utmålade Demokraterna som "mjuka" mot "huliganer som gör upplopp".

Men han spelar ett farligt spel. Att sätta in militären är ett högt spel, och han kan hamna i en situation utan återvändo. Vad skulle hända om demonstranterna inte gav sig? Tänk om soldaterna vägrade skjuta på männen, kvinnorna och barnen i folksamlingarna? Om de öppnade eld, hur många människor skulle de kunna döda innan rörelsen växer ännu mer, militären splittras längs klasslinjer och varje amerikansk ambassad i världen bränns ner?

Det har redan skett incidenter (verkliga eller iscensatta) där poliser gått över till demonstranternas sida. I en video som spridits brett talar en svart ungdom till svarta poliser och påpekar att så snart de tar av sig sin uniform, avskyr de rika och deras egna chefer dem. I en annan video brister en polis ut i tårar och ersätts i ledet efter att ha läxats upp av en svart tjej som bad honom att gå ner på knä.

Det första tecknet på en kommande revolution är splittringar i den härskande klassen, som inte längre kan styra på det gamla sättet. Efterkrigstidens ekonomiska förbättringar har vittrat sönder och den vanliga repressionen har förlorat sin effektivitet. Kapitalisterna och deras politiska representanter är svarslösa och bråkar inbördes.

Vi har sett många exempel på detta tidigare, särskilt sedan 2016. Men nu har flera explosiva faktorer förvärrat dessa splittringar.

Att sätta in militären – inte nationalgardet utan den faktiska armén – med hänvisning till ”Insurrection Act” från 1807 kan få motsatt effekt. Trump, som är en värdelös affärsman och bedragare utan någon militär erfarenhet, verkar tro att han kan kalla in de beväpnade styrkorna som att vrida av och på en kran och att de kommer att lyda hans minsta vink. Men Pentagons mer seriösa strateger vet att när de väl har spelat ”kalla in trupperna”-kortet så har de inga fler kort på hand.

Den amerikanska militären är strängt taget den enda borgerliga institutionen som fortfarande har ett starkt stöd. Militären består främst av folks bröder, systrar, föräldrar, kusiner, barn och så vidare, och ses som en hjältemodiga försvarare av ”amerikansk frihet”. Men om den används mot civilbefolkningen – en befolkning som tar sin ”frihet från tyranni” på särskilt stort allvar – så kan vad som helst hända. Det skulle vara liktydigt med att förklara krig mot den amerikanska befolkningen – ett krig som de inte är garanterade att vinna utan att permanent undergräva deras fortsatta förmåga att härska.

En ledare i *Wall Street Journal* förklarade det så här:

”Vi tror att det skulle vara ett misstag, dock har herr Trump befogenhet till detta ... I den nuvarande situationen skulle synen av trupper på de amerikanska gatorna mer troligt förvärra snarare än lugna... Amerikanska soldater är tränade för strid mot en utländsk fiende, inte för att slå tillbaka upproriska amerikaner. Risken för misstag skulle vara stor, och herr Trump skulle bli anklagad för minsta blodsutgjutelse från sammandrabbningar mellan civila och trupper ...”

De är inte bara rädda för ”misstag” utan också för vilken inverkan militära mord på civila skulle ha på den allmänna opinionen. De är också rädda för konsekvenserna av att skicka in soldater – där en majoritet tvingats skriva in sig i militären av ekonomiska skäl – varav en stor andel är svarta och latinamerikaner – för att slå ner obehäpnade demonstranter som protesterar mot rasistiska polismord.

Det har kommit rapporter från veteranorganisationer att några soldater i aktiv tjänst och i nationalgardet är emot att tjänstgöra under dessa förhållanden. En person från nationalgardet som jobbar som läkare i ett infanterikompani ska ha sagt: ”Jag kan inte göra det. Bara att kolla på min uniform gör mig illamående över att bli sammankopplade med detta, särskilt sedan [enheten från nationalgardet] sköt mannen som ägde det där barbequestället [i Louisville, Kentucky]. Jag bor i Pennsylvania. Jag lever med historien från Kent State. Jag kommer inte vara en del av det.” *Military Times* har också rapporterat om ett ökande missnöje bland trupper som kan komma att sättas in mot demonstranter.

Splittringar i toppen

Att sätta in militären skulle också kunna provocera fram en djup konstitutionell kris, med en öppen splittring i staten över det lagliga i att ens återropa ”Insurrection Act”. Detta är anledningen till att det har kommit starka invändningar från flera delar av den kapitalistiska staten mot att sätta in militären. Inte för att de är mindre grymma eller mer demokratiska än Trump, utan snarare för att de är rädda för att ett sådant drag inte skulle krossa rörelsen eller få den under kontroll, och istället skulle kunna få motsatt effekt. De är rädda för att den amerikanska konstitutionen ska undergrävas ännu mer, eftersom det är den juridiska grunden för det kapitalistiska styret i landet.

En CNN-artikel rapporterade om att det fanns motstånd inom Pentagon mot att sätta in trupper: "Tjänstemän inom försvaret berättar för CNN att det fanns ett djupt växande obehag bland vissa i Pentagon även innan president Donald Trump meddelade på måndagen att han var redo att sätta in militären för att återställa ordning i USA."

Trump's förre försvarsminister "Mad Dog" Mattis ingrep också, med en artikel i *The Atlantic* där han beskrev Trump som ett "hot mot konstitutionen" och i princip uppmanade att han skulle bli avsatt: "Vi kan skapa enhet utan honom, genom att dra från den inneboende styrkan i vårt civila samhälle. Det kommer inte vara lätt, vilket de senaste dagarna har visat, men vi är skyldiga våra medborgare det." Detta är återigen ett drag utan motstycke. En pensionerad general i USA:s marinkår och före detta försvarsminister säger att presidenten borde avsättas!

Den före detta ordföranden för USA:s försvarsdepartements Joint Chief of Staff, den pensionerade amiralen Mike Mullen, lade också till sin röst bland dem som förkastar användandet av armén. Han gjorde det med en mer eller mindre förtäckt uppmaning till ordervägran: "Jag har fortsatt förtroende i att våra uniformerade män och kvinnor är professionella. De kommer att tjänstgöra med skicklighet och medkänsla. De kommer att lyda lagliga order. Men jag har mindre förtroende för rimligheten i de order som de kommer från denna överbefälhavare."

John Allen, en pensionerad fyrstjärnigt belönad general i marinkåren, en före detta befälhavare för amerikanska styrkor i Afghanistan och diplomatiskt sändebud för Global Coalition to Counter ISIS under Obama, skrev att Trump's senaste handlingar och hot "kan mycket väl signalera början på slutet för det amerikanska experimentet." Låt oss inte glömma att en av anledningarna till att den amerikanska revolutionen utkämpades från första början var en protest mot tyrannin i att ha reguljära trupper permanent utstationerade i amerikanska städer.

Trots att Trump och hans hysteriska anhängare anklagar "vänsterextremister" för kaoset och verkar för att Antifa ska klassas som en inhemsk terrororganisation, så har FBI kommit fram till att det inte finns några bevis för att det finns en organiserad Antifa-rörelse. Däremot har de arresterat personer från extremhögern för att ha planerat bombdåd.

All denna press har lett till ännu ett oväntat drag som återigen avslöjar den djupa sprickan inom den härskande klassen. Den nuvarande försvarsministern, Mark T. Esper, offentliggjorde på onsdagen sitt motstånd mot att återropa "Insurrection Act", och gick öppet mot presidenten. Detta är en väldigt betydelsefull händelse, som visar att den borgerliga staten har vissa mekanismer för att kontrollera även den mest oberäkneliga president. Men innan dagen var slut så fick historien en annan vändning.

Washington Post rapporterade att medan armén gjorde planer för att sända hem soldater som blivit inkallade till Washington, D.C., så "ändrades planen på onsdagen efter ett möte i Vita huset med bland andra försvarsministern Mark T. Esper."

Det pågår en hård kamp som sliter isär den högsta toppen av den härskande klassen och dess statsapparat. Detta händer varje gång som en rörelse av denna storlek bryter ut. Det finns de som tycker att man borde göra vissa eftergifter för att blidka rörelsen, medan andra kräver att man ska möta den med en järnhand. Den första argumenterar för att repression bara kommer att få rörelsen att eskalera, medan den senare menar att det är mjukhet som kommer göra det samma. I det här stadiet av protesternas utveckling har båda fel och båda rätt.

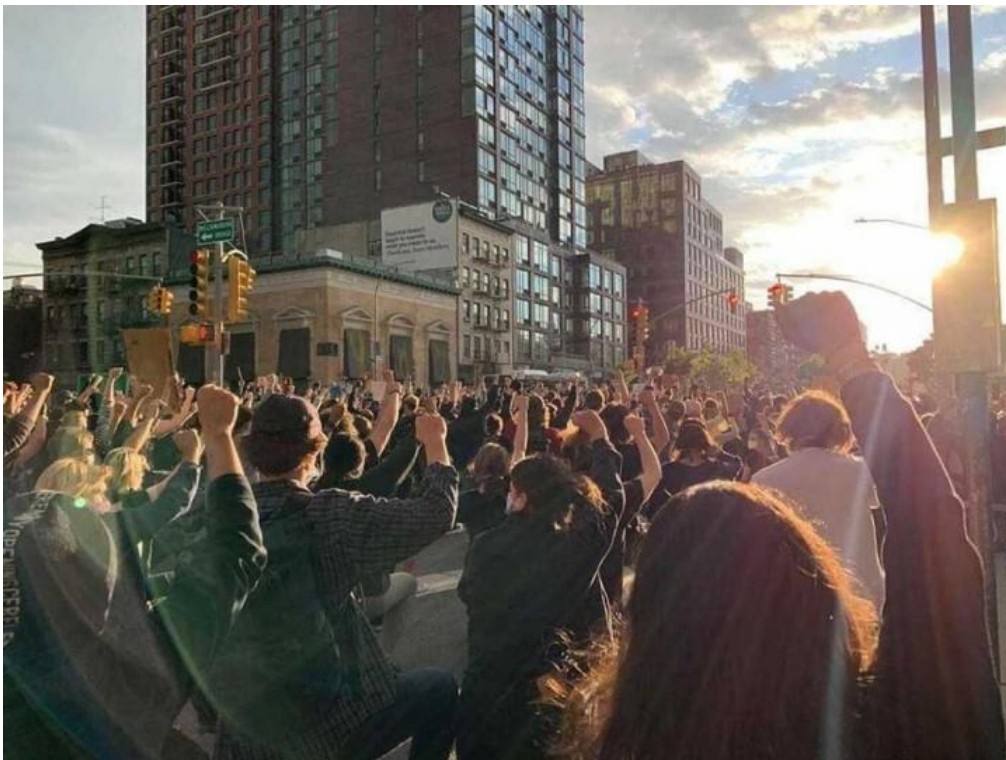
Vi bör inte underskatta omfattningen, vidden och djupet i massrörelsen som har utvecklats under de senaste två veckorna. Detta är inte vilket land som helst. Det är den mäktigaste imperialistmakt som funnits på planeten, ett land vars härskande klass har terroriserat en stor del av världen och sin befolkning under flera sekel.

Motsättningarna kommer upp till ytan

Rörelsen är ett resultat av flera anhopade faktorer. För det första så bygger den på erfarenheterna från den första vågen av Black Lives Matter-rörelsen och det faktum att inget har ändrats i grunden. Till det måste vi lägga till erfarenheterna från Occupy-rörelsen 2011, som inspirerades av arabiska våren och upproret i Wisconsin. Utöver det finns erfarenheterna från Bernie Sanders kampanjer 2016 och 2020 som radikaliserade ett stort lager av människor, framförallt unga, och satte socialism på dagordningen. Den ofrånkomliga slutsatsen som många har dragit från Sanders svek är att den parlamentariska vägen är stängd, vilket tvingar ut dem på gatorna.

Sen har vi också hanteringen av coronapandemin, som avslöjat det kapitalistiska systemets riktiga natur. Profiter har satts före människors liv – över 100 000 liv hittills för att vara exakt. Och som kronan på verket så har USA gått in i den djupaste recessionen som den amerikanska kapitalismen någonsin har sett. Miljontals människor har kastats in i arbetslöshet bara under loppet av några få veckor.

Den unga generationen, som är drivkraften i rörelsen, blev politiskt medvetna i efterdyningarna av krisen 2008 då massiva summor pengar användes för att rädda bankerna. Hela deras liv har varit kantade av kris, osäkerhet och en ständig oro inför framtiden. De har ingenting att förlora. Och i dagsläget har de inga alternativ. Det är denna ohämmade ilska som ger den nuvarande rörelsen dess enorma energi, även när den ställs inför brutal repression.

Den unga generationen, som varit en drivkraft för rörelsen, har hela livet blivit präglade av kris, osäkerhet och brist på tro om en bättre framtid. De har inget att förlora. / Foto: IMT

På så sätt har upproret i USA många likheter med oktoberupproren 2019 i Chile, Katalonien, Libanon och så vidare. Den unga generation som genomlevde den kapitalistiska krisen 2008 står i första ledet i de uppror som nu sprids en löpeld över världen. Dessa uppror startade även innan coronapandemin och kommer bara att intensifieras i den kommande perioden.

Men det är inte bara ungdomar som ifrågasätter systemet. De kan räkna med stöd från majoriteten av befolkningen, även en stor andel republikanska väljare. [En undersökning av](#)

[Morning Consult](#), genomförd mellan 31 maj-1 juni, visade att ”54 procent av amerikanska vuxna – vilket innefattar 69 procent demokrater, 49 procent av oberoende och 39 procent republikaner – stödjer de pågående protesterna mot mordet på George Floyd och andra svarta amerikaner.”

Ännu mer anmärkningsvärt är en separat [undersökning publicerad av Newsweek](#) som visade att en majoritet av amerikaner – 54 procent – ”anser att det var berättigat att bränna ned en polisstation i Minneapolis efter George Floyds död”!

För närvarande är rörelsens spontana karaktär och brist på nationellt ledarskap, program och strategi dess styrka, för det gör det desto svårare för demokrater och liberaler att försöka ta över den. Men vid en viss tidpunkt så kommer dess bristande klarhet och fokus oundvikligen att övergå till en förlamande och potentiellt dödlig svaghet.

Självklart kommer ett ledarskap växa fram helt naturligt när en rörelse varar så här länge och når denna storlek. Det rapporteras att granskingskommittéer bildas i fattiga stadsdelar med stor befolkning av svarta och latinamerikaner. Upprättandet av sådana kommittéer har börjat i Minneapolis, som är rörelsens kärna. Ställda inför hotet från polisen, så kallade ”plundrare” och extremhögermiliser så har folk börjat organisera sig för att försvara sig själva, i vissa fall med vapen i hand.

En dramatisk rapport från Minneapolis beskriver situationen som följer: ”Jag behöver få er alla att förstå att mina grannar och jag var ute tills vi var helt utmattade. Vissa var ute hela natten så att andra av oss kunde få vila lite. Jag måste verkligen göra det tydligt att polisen och nationalgardet INTE gjorde vårt bostadsområde säkert – det gjorde vi. Polisen reagerade inte på två bilar som kraschade in i en barrikad – det gjorde vi. Polisen hindrade inte flera personer från att bryta sig in i banken, bilaffären eller verkstaden – det gjorde vi. Polisen jagade inte iväg vita nationalister och utomstående från vårt kvarter – det gjorde vi. Polisen kollade inte till utsatta grannar och såg till att de var säkra hemma – det gjorde vi. Nationalgardet rengjorde inte vår gata, fixade mat till de som behövde, eller hjälpte utsatta människor till hotell – det gjorde vi. Det är inte den ökade militära närvaron i Minneapolis som gjort staden säkrare. Inte heller [guvernör] Walz, [Mayor] Fey, grisar [ett annat ord för poliser, övers. anm.] eller nationalgardister. Berömmet ska gå till grannskapets medlemmar som ser efter varandra. Det är inte perfekt och situationen är spänd, men det är bättre än det vi hade innan.”

Detta är vägen framåt. Om de demokratiska granskingskommittéerna generaliserades skulle det inte bara säkerställa arbetarklassens självförsvar, utan också ge rörelsen en demokratisk och ansvarsfull struktur. Kommittéerna som redan existerar som ett embryo i olika delar av Minneapolis borde länkas samman genom ett nätverk av valda och återkallningsbara delegater. Fackföreningarna i Minneapolis borde mobilisera sina medlemmar och satsa alla sina resurser för att underlätta förbindelserna mellan dessa kommittéer, med början i storstadsområdet Minneapolis–Saint Paul.

Varken Trump eller Biden, utan arbetarstyre!

Statens organiserade våldsmonopol och makt måste besvaras med kraften hos en organiserad arbetarrörelse. De uttalanden och handlingar som transportarbetare har gjort i flera städer, där de har förklarat att de inte kommer att bistå polisen i deras försök att föra bort demonstranter, är bara ett litet smakprov på den styrkan.

Demonstranter utanför Vita huset tvingade presidenten ner i en bunker och lamporna i denna kapitalistiska symbol släcktes i fruktan för att dra till sig demonstranternas uppmärksamhet. När arbetarklassen är mobiliserad och organiserad kan den lamslå hela landet – och släcka ned hela systemet.

De senaste månaderna har över 220 vilda strejker brutit ut för att protestera mot låga löner, bristande skydd och dåliga arbetsvillkor under pandemin. I de flesta fall har dessa strejker letts av oorganiserade lager av arbetarklassen. Det är denna kraft som måste tas tillvara om rörelsen ska kunna gå framåt. Ungdomen måste vändas mot arbetarna, som redan sympatiserar med rörelsen. Arbetarrörelsen måste bryta sin oheliga allians med de strejkbrytande demokraterna och kasta sig helhjärtat in i kampen. Föreställ er bara vad som skulle hända om tiotals miljoner organiserade och oorganiserade arbetare vägrade arbeta i en fullständig generalstrejk, som startar i Minneapolis och sedan sprids nationellt!

Men sanningen är som följer: om rörelsen inte organiseras och kanaliserar sin energi för att få till verklig förändring, så kommer den forsande floden att slutligen ebba ut – även om flodfåran är för alltid förändrad. Detta är den tragiska läxan från de senaste 100 åren, som har upprepats gång på gång då massorna reser sig spontant utan ett förberett ledarskap och stått redo att kämpa för att avskaffa kapitalismen en gång för alla.

Nedbränningen av det tredje polisdistriktets station i Minneapolis var det som krävdes för att tvinga fram ett åtal mot Chauvin. Tio dagar av uthålliga massprotester över hela landet behövdes för att tvinga staten att föra fram åtal mot de andra tre poliserna som var ansvariga för mordet på George Floyd. Dessa symboliska eftergifter ska firas, men det är långt ifrån tillräckligt. Samma ögonblick som massorna har lämnat gatorna kommer staten backa tillbaka och förbereda för deras frikännande eller, i bästa fall, milda dom.

Rörelsen har redan gått långt bortom mordet på George Floyd. Hela systemet är skyldigt. Rörelsen ifrågasätter hela det rasistiska kapitalistiska systemet som återigen har dödat en svart man bara på grund av hans hudfärg. Detta grymma mord blev i slutändan den historiska slump som utlöste en uppdämd nödvändighet. Som hans sexåriga dotter Gianna uttryckte det: ”Pappa förändrade världen.”

Vi måste föra fram kravet på att Trump ska avsättas. Dock betyder det att vi måste diskutera vem som ska ersätta honom. Vårt mål är inte att ersätta honom med Mike Pence eller Joe Biden. Borgmästarna och guvernörerna i de städer och stater där fattiga människor blir dödade av rasistiska poliser är till stor del demokrater. Borgmästarna och guvernörerna i de städer och stater där polisen och nationalgardet har använt brutal repression mot demonstranter är till stor del demokrater. Biden har antytt att om han kom till makten så skulle han förändra polisyrket, genom att till exempel träna poliser [”att skjuta i benet i stället för hjärtat”](#). Vad mer behövs för att bevisa att det inte finns någon fundamental skillnad mellan de två partierna som företräder det kapitalistiska etablissemangen? Att det inte finns något som kan kallas ”det mindre onda”?

Vad som behövs är ett socialistiskt massparti för arbetare och unga, som i grunden är förenat med arbetarrörelsen och den breda arbetarklassen. Ett sådant verktyg behövs för att ta vara på energin och ilskan som finns hos unga, för att rikta den på att störta hela det krisdrabbade rasistiska kapitalistiska systemet. Vi behöver också en kaderorganisation av yrkesrevolutionärer, som är skolade i marxistisk teori och härdade i klasskampen, för att garantera att det framtida masspartiet har en självständig klasspolitik och ett långsiktigt perspektiv på historien.

Denna heroiska rörelse är en inspiration för hela världen. För när allt kommer omkring, om dessa händelser kan utspelas i ”lejonets kula” så kan de ske varsomhelst!

Vad vi bevittnar är än så länge inte den tredje amerikanska revolutionen. Men det är utan tvekan de första skotten i en revolutionär epok, en epok som kommer att sluta [”med hela samhällets revolutionära omgestaltning](#) eller med de kämpande klassernas gemensamma undergång.” Klimatförändringarna, coronaviruset och kapitalismen i stort är verkliga

katastrofer som ställer hela mänsklighetens öde på spel. Det kapitalistiska systemet och dess försvarare är dödsdömda. Det enda sättet att ”platta ut kurvan” av den kapitalistiska sjukdomen är att organisera sig för att fullständigt utrota den i den nästkommande perioden.

- För att bekämpa mördarpoliser – bekämpa kapitalismen!
- För arbetarklassens enhet – en för alla, alla för en!
- Bygg demokratiskt valda och ansvariga granskingskommittéer för självförsvar överallt!
- Den organiserade arbetarrörelsen måste gå med i rörelsen, underlätta sammankopplingen mellan granskingskommittéer, kalla till generalstrejk, och få hela landet att stanna upp!
- Ner med Trump, republikanerna och demokraterna! För ett socialistiskt massparti för arbetarklassen och en arbetarregering!

Original: [US: what next as the whip of reaction fails to cow the masses?](#)

Översättning: Sanna Sahlin